

ДРУГИЯТ БРЯГ НА РЕКАТА

откъс от ръкописа на едноименния роман

От мъглата изплуват смътните очертания на лодка и изправен в нея мъж с дълъг прът в ръцете. Висок и силен мъж с прошарена библийска брада.

– Най-после – казвам прегракнало, – ти си Харон, нали? Ти си пътят за оттатък... Само че на мен един бабаит ми открадна левчето. С какво ще ти платя сега?

– Не съм Харон – отвръща мъжът, – аз съм негов далечен потомък.

– А къде е Харон?

– В долината на забравените богове. В своето време. Ще се качваш ли, или да тръгвам, че ме чака много работа.

– Не знам – колебая се, – а ако ме изхвърлят?

– Винаги съществува такава вероятност – съгласява се лодкаря, – много отхвърлени съм връщал обратно.

– Не знам, не мога да реша – казвам унило, – май че не съм готов още, ще трябва добре да си помисля.

– Помисли си – отблъсква лодката от брега мъжът с библийската брада, – хайде, до следващия път...

– Кога ще наминеш пак? – викам след него.

– Не знам, затрупан съм с работа – долита гласът му от стелещата се мъгла над реката, – във всеки случай ще имаш доста време за размисъл.

– Нима през всичкото това време ще бъда съвсем сам?

– Не ти ли обясниха вече, че тук сме в безвремието – едва дочувам гласа му, – ти само не губи надежда. Все някога ще се завъртя тъдява и ако си размислил, ще те откарам на отсрещния бряг.

– Какво има там, поне това ми кажи?

– Светлина, братко. Сам ще я видиш, когато се решиш...

Потресаващо могъща кантата, сътворена сякаш едновременно от Бах и Бетовен, се откъртва от върха на планината и се сурва по урвите ѝ. Стоя съвсем сам и се вирам в посоката, в която изчезна лодкаря, съвсем сам сред лоното на Нищото, аз – една малка капчица, прашинка, флуид или кой знае какво точно, може би само идея – стоя и не вярвам, че ще съхраня надеждата си до следващото идване на лодкаря. Че може би ще се предам. А пратеникът непременно ще усети слабостта ми и като нищо ще цъфне пред мен с изкусителната си усмивка. Стига толкова, баста, за малко не продадох безсмъртието си, махни се, Сатана, точно тъй ще му река и ще направя кръстния знак, а той ще подвие опашка, мръсникът, и ще се запилее из Нищото, да търси други будали. Самотен изживях земния си живот, сам ще съм и сега край брега на реката в очакване на лодкаря, ще трябва много неща да премисля и да претегля, ще трябва да се върна две хиляди земни години назад в свещения град Йерусалим, край хълма Голгота, с очите си да видя позорния кръст, да го докосна, да го прегърна, да повярвам в него, истината да почувствам, с всяка фибра от флуидното си тяло да я почувствам, щом

като не успях да го сторя, докато имах човешки образ и докато имах сърце, истината да целуна, прикована между двамата разпнати разбойника, изумените лица на стражата да видя и гласа на изплашения стотник да чуя: "Наистина Божий Син е бил Тоя Човек!" А скрит някъде в тълпата Варава вероятно хладнокръвно е наблюдавал екзекуцията, докато в прекрасния дворец на Ирод Велики угризението за пръв път е сгризало сърцето на прокуратора на Юдея Пилат Понтийски. И само единединствен мъж, първосвещеникът Каиафа, донесъл позора на своя народ, вечерял спокойно, помолил се на бога, после си легнал с убеждението, че достойно е изпълнил дълга си. Било ли е, не е ли било, ето това е въпросът и трябва да съм го разрешил до следващото идване на потомъка на Харон, било ли е, не е ли било, и най-важното – възнесъл ли се е на третия ден, това е най-важното, възнесъл ли се е на третия ден, или всичко е измама, просветли ме, Господи, дай ми знак, за да повярвам, бъди снизходителен към мен, моля те, бъди търпелив, не ти приляга да извърщаш лице от мен, Господи, на кого ме оставяш? Прокълнат ли съм, та молбите ми никога не стигат до теб? Често се питам кой стои между двамата ни и защо отговорът винаги е един и същ – MAILER DAEMON, грешката не е в мен, повярвай ми, има нещо сбъркано в системата, или пък пощальоните ти са роднини на Иуда... Толкова много самота – ще я понеса ли, ще бъда ли готов, или все още ще се раздирам от безверие и противоречия... от дълбокия мрак на Нищото през вековете до мен долита изпълнен с болка глас: "Или, Или! Лама савахтани!", долита някъде оттатък планината, от която се спусна мъглата и която ме обгърна целия, трогателно скръбен глас, знам – страданието му не е следствие на физическа болка, знам – аз съм частица от Неговата болка, знам – аз съм част от вината за Неговата болка и съм длъжен да платя цената, ще стоя тук, на брега на реката, дотогава, докато повярвам в Него. И когато повярвам, ще се просна в нозете му, кървавите, и ще река: "Обичам те, Господи, нямам други богове освен теб." И ще пресъхне реката, за малко ще пресъхне, колкото да я прекося, а когато стъпя на другия бряг, ще потече отново, както е текла досега. И ще се разреде храмовата завеса на две, и земята ще се потресе, и скалите ще се разпукат, ще застана виновен и разкаян пред Него, а той ще рече: "Не от скука и за забавление те създадох, сине човечески, а защото те обичам. Прощавам ти, тъй както синът ми прости на враговете си." И ще видя светлината.

Но дотогава ще изтече много вода. Ще заплатя за този миг със самотата край брега на реката, обвит в мрак и лепкава мъгла. Ще усещам спотаеното присъствие на пратеника, а понякога, като потресаващо откровение, от дълбините на изгубеното време до мен ще достига скръбният вик на Страдалеца: Или, Или! Лама савахтани! Гвоздей по гвоздей ще забива викът му вярата в гърдите ми, онова, което с лека ръка пропилях в земните си дни, сега ще трябва да градя бавно и мъчително, ще страдам заедно с Него, ще ми от милее току-що придобитата свобода, няма да я понеса, в жертва ще я принеса, ще я

сложи в нозете му и ще река: "Не ми е потребна, Господи, не знам какво да я правя. Аз имам нужда от теб. Не му е дадено на човек, сам да е господар на себе си." И подир това мъглата внезапно ще се раздигне, пред мен ще се ширне реката, приветлива и сякаш мамеща за път, а над върховете на планината ще се прокрадне онази необяснима светлина, за която ми говореше далечният потомък на Харон.

Декември, 2009 г.